

Подих свободи

Моя свобода – це ціна маленького життя

Таїсія Гайда, Вінниця

Я вагітна. Стою посеред кабінету лікаря, майже не вслухаючись в слова і не можу зрозуміти, що ж маю робити далі. Автоматично відповідаю на запитання, розгубленим поглядом шукаючи стільця, щоб присісти. Скільки жінок отак з надією із року в рік, з дня на день поглядають на лікаря, очікуючи саме таких заповітних слів. Я стою, як на похороні близької людини.

Перед очима, як у калейдоскопі, виникають картинки: двійко маленьких діточок, чоловік практично без роботи, хазяїн житла, яке винаймаємо. Вже вкотре прошу його зачекати з продажем, поки ми підшукаємо щось інше. А інше все не знаходиться, бо кому потрібна сім'я з малими дітьми! Це ж клопіт: зіпсовані шпалери, помальовані дитячим фломастером двері і безліч інших дрібничок, з яких складається моє життя. Я майже не звертаю на них уваги, але я не власниця квартири, тому мовчки беру в руки ганчірку, витираю сліди художніх вправ моїх малих і тихо мрію, що колись у своєму житті я дозволю їм розфарбувати усі стіни, якщо, звичайно, тоді у них ще буде бажання вправлятися на стінах.

Поміж моїх думок вклинюється пропозиція лікарки : «Ви можете не народжувати. У Вас ще є час подумати . Якщо маєте бажання перервати вагітність, то ласкаво прошу у нашу клініку. Механічно беру візитівку, яку вона мені вкладає в руку і виходжу. Здається, повітря стає занадто важким і якимось тягуче розпачливим.

Намагаюсь заспокоїтись, зібравши думки до купи. А вони розлітаються, як осінні листя. Я не можу народити, я просто не можу. Усі ці життєві обставини, проблеми. І раптом згадую бабусю, яка виростила чотирьох дітей і вибавила усіх своїх внуків. Як смачно пахли її пиріжки з вишнями, як солодко співав у її саду соловейко і як нам малим було затишно спати на бабусиній пуховій перині! Згадую її посмішку і хвилини, коли вона молилась тихо, напівпошепки, коли, напевно, їй було аж занадто важко. Але ніколи, ніколи я не бачила , щоб вона плакала чи нарікала.

Після трагічної смерті свого першого сина бабуся перестала співати і вишивати свої яскраві, завітчані барвінком, рушники. Я того не пам'ятаю, мама розповідала. А після смерті другого, останнього з синів, почала молитись ще більше, ще пристрасніше. Мені здається, що саме віра в Бога звільнила її від розпачу й туги за рідними. Адже вона точно знала, що ще з ними зустрінеться, але вже там, в іншому світі.

А я, чи я зустріню своє маля, якщо я навіть не знатиму, чи то був кароокий хлопчик, чи блакитноока дівчинка? Сором заповзає у найвіддаленіші куточки мого серця, витісняючи розпач. Невже я маю право вибирати за нього, зовсім беззахисного малюка, який нічого не зможе мені заперечити? Невже я настільки вільна у своєму життєвому виборі, що можу дійти до вбивства?

І моя свобода – це ціна маленького життя? Можливо, я не дуже добра мати, і наші сімейні фінанси не витримають купівлі ще одного велосипеда чи комп'ютера, але хай моє маля вирішить це самостійно, коли підросте. Адже тоді він буде зовсім вільним, щоб вибирати.

Рішуче викидаю до смітника візитку лікарки, швидко витираю руки вологими серветками, бо здається, що думки темним брудом поприлипали до них і щасливо посміхаюсь. Я вільна, і тому я вибираю любов. Бо тільки щира і самовіддана любов може звільнити цей страшний світ, що котиться у прірву. І нічого, крім любові.